

ELISABETH DAMMERS

DOOR J. G. VAN GELDER

WIE jaren — nu eens geregeld, dan weer met langere tusschenpoozen — het langzaam ontluiken volgde van een aanleg en intuïtieve impulsen, die alleen een kunstenaar zijn toebedeeld, weet hoe de strijd met de materie en het denken in de materie een hardnekkige en ongemakkelijke worsteling is. De volharding is niet te prijzen, zij is een natuurlijke drang, slechts de wijze waarop tegenslag gedragen wordt, slechts de innerlijke houding om bereid te zijn nieuwe offers te brengen, is beslissend. Het is deze innerlijke houding, die het karakter van het werk dat uiteindelijk een voltooiden vorm zal bereiken, bepalen zal. — Het werk van Elisabeth Dammers begint tot die innerlijke voltooiing te geraken. Het wezenlijke van haar gevoelsleven, dat geleid door een scherp intellect, een vorm zoekt en vorm wil zijn, laat zich reeds herkennen als een vaste kern. Van den aanvang af was het niet moeilijk de begaafdheden te ontdekken, maar deze altijd weer verrassende teekenen van een jong kunstenaarschap zijn — behoeft het nog gezegd? — nooit voldoende, omdat het niet de aanleg of de begaafdheid zelf is waar het op aankomt, maar juist de wijze waarop van die begaafdheid gebruik wordt gemaakt om tot een eigen bewusten en actieven vorm te komen. Het is die worsteling, door zoovelen begonnen en door zoovelen toch juist nog voor de verlokkenende verte opgegeven, welke nu door Elisabeth Dammers tot een voorloopig einde is volgehouden. Zij heeft duidelijk gekozen, zij heeft ten deele ook bereikt waarnaar gestreefd werd, al zullen de moeilijkheden niet verminderen, omdat haar werk gedragen wordt — zooals nu blijkt — door een zeer kwetsbare gevoeligheid. Warme en oprechte overgave aan de ongerepte schoonheid van dit leven kan zich immers spoedig verliezen in een te vrouwelijke weekheid, die de krachten van dit zoo felle leven wel niet ontkent, maar eer niigt naar een ontwijken. Er zijn er velen, die — gerijpt in de

Potloodteekening, 1938